

«هو الحکیم»

«مردود شدن بسیاری از شیعیان
در آزمایش عصر غیبت»

سخنران:

دکتر باقرپور کاشانی

اللَّهُمَّ عَجِّلْ لَوْلِيِّكَ الْفَلَاحَ

شیخ طوسی از حضرت باقر صلوات الله علیه روایت می‌کنه که
فرمود:

ای گروه شیعه‌ی آل محمد! البته آزمایش و امتحان خواهید شد
مانند پاک شدن سرمه در چشم!

خانم‌ها این رو بهتر می‌فهمن! آقایون هم که سرمه می‌کشن
اگه...

ببینید وقتی که سرمه رو می‌کشی روبه‌روی آینه، می‌بینی که
سرمه رو کشیدی، اما گاهی وقت‌ها متوجه نیستی! می‌بینی
سرمه پرید! خودت هم متوجه نیستی! ولی وقتی جلوی آینه
نگاه می‌کنی می‌گه نگاه کن زیر چشمت چقدر سیاه شده! می‌گه
! این سرمه‌ای که کشیدم تمام این‌ها ریخته این‌جاها! خودت هم
متوجه نیستی!

تشبیهی که حضرت می‌کنن مثل کشیدن سرمه به چشم هست
و بعد پریدن اون اجزای سرمه که خود فرد هم متوجه نمی‌شه!
یعنی چی؟

یعنی کسانی که در عصر غیبت امام زمان علیه السلام هستند، فکر می‌کنند که امام رو قبول دارند، فکر می‌کنند از منتظرین حضرت هستند، فکر می‌کنند از مؤمنین هستند، اما کم به کم در معرض امتحانات غیبت که قرار می‌گیرند اصلاً بی‌دین شده طرف! عقایدش منحرف شده! مثلاً فرض کنید که خدایی رو داره می‌پرسته که اون خدایی که در مکتب آل محمد هست اون خدا نیست! و این حالت خوبی هم داره ولی خب این در شرک فرو رفته! در باطل فرو رفته! اما فکر می‌کنه مؤمنه! مثل کسی که سرمه کشیده، آینه‌ای نیست خودش رو چک بکنه، می‌گه الان من چشمام رو کشیدم چقدر زیبا هست،

یک نفر بیاد او رو نگاه بکنه تست بکنه، می‌گه آقا جان
چی کار کردی؟ صورتت همه ریزش پیدا کرده این سرمه!
تشبیهی که حضرت می‌کنن اینه! حالا بگذارید عبارات رو
بخونم:

می‌فرماید ای گروه شیعه‌ی آل محمد! البته آزمایش و
امتحان خواهید شد، مانند پاک شدن سرمه در چشم؛
چنان‌که کسی که سرمه در چشم می‌کند، می‌داند چه
وقت سرمه کرده، و نمی‌داند چه وقت سرمه از چشمش
زائل می‌شود. همین‌طور که از شما کسی در صبح بر
شریعت ماست و در هنگام شب بیرون می‌رود، یا شب با
دین است، صبح از دین خارج می‌شود!

از این روایت‌ها ما زیاد داریم در ارتباط با قبل از ظهور حضرت ولی‌عصر. ببینید یک نکته‌ای رو من این‌جا خدمت بزرگواران عرض بکنم، این روایت‌ها دو نحوه، دو زاویه‌ست، دو حیثیت داره؛ یکی حیثیت اعتقادیه. یعنی صبح یک اعتقادی داره، چون روی اعتقاداتش منسجم کار نکرده، ضامن بقاء نداره، تحت یک شبهه‌ای قرار می‌گیره، سست می‌شه، اون یقین تبدیل به شک می‌شه! گاهی وقت‌ها این‌گونه‌ست؛ گاهی وقت‌ها نه! این کفر عملی رو به دنبال داره! کفر دو جوره، شرک دو جوره:

یک کفر اعتقادی داریم، یک کفر عملی داریم؛ کفر اعتقادی اینه که مثلاً فرض بکنیم، شرک اعتقادی اینه که شما اعتقادات منحرف بشه، مثلاً مثال می‌زنم: تا دیروز می‌گفتی که امام زمان علیه‌السلام هست، الان می‌گی امام زمان نیست! حالا شما خدا رو هم قبول داری ها، می‌گی نیست، این کفر و شرک رو به دنبال داره! کفر فقط به این معنا نیست که خدا رو انکار بکنید! وقتی که یک اصل اعتقادی رو شما انکار بکنید، موجب کفر می‌شه، این هم کفر رو به دنبال داره! یعنی این قدر شبهات زیاده، گاهی وقت‌ها طرف نگاه می‌کنی خیلی‌ها رو بی‌دین کرده همین گوشه و فضای مجازی بوده! نگاه کرده، خونده، ا یک شبهه! اون یقینی که داشته، اون حالی که داشته، دیگه همون نمازش رو با شک می‌خونه!

گاهی وقت‌ها کفر از نوع کفر عملیه. کفر عملی چه وقت می‌آید؟ وقتی گناه بشه! وقتی یک نفر در حینی که مرتکب گناه می‌شه، کفر عملی رو داره. یعنی کفر اعتقادی نداره، موجب این نیست که احکام نجاست برایش بار بشه، اون چیزی که هستش کفر عملیه، چرا؟ چون یک حکم الهی رو زیر پا گذاشته، مثل چی؟

«مَنْ تَرَكَ صَلَاتَهُ مُتَعَمِّدًا فَقَدْ كَفَرَ»

کسی که از روی عمد نمازش رو ترک کنه، این کافره. حالا کافره یعنی نجسه؟ یعنی خدا رو اعتقاد نداره؟ یعنی مشکل اعتقادی داره؟ خیر! مشکل اعتقادی نداره، این اومده نماز که یک امر واجبی هست، این رو از عمد ترک کرده، این می‌شه کفر! این روایات هر دو تا رو در بر داره،

ممکنه جمعی این‌گونه باشند که مثلاً فرض بکنید که اعمال رو انجام می‌ده، صبح که از خونه‌ش بیرون میاد، بعد مواجه می‌شه با یک شبهاتی، با یک مسائلی، اعتقادش رو از دست می‌ده، به تبع عملش هم سست می‌شه، یا عمل رو از دست می‌ده! یک گروه این‌طوره. یک گروه نه! اعتقاده هست، اما کفر عملی رو به دنبال داره! یعنی چی؟ مثلاً نمازش رو ترک می‌کنه، خلاف می‌کنه، دروغ می‌گه، تهمت می‌زنه، ریا می‌کنه، نمی‌دونم، از این مسائل، هر گناهی که هست! خب؛ و این روایات گرچه مطلق است، لکن به قرینه‌ی سایر روایات تصریح شده در آن‌ها به تمحیص و امتحان راجع به زمان غیبت حضرت بقیه‌الله سلام‌الله‌علیه است، و ما اکنون ذکر می‌کنیم روایتی که صریح در مقصود است.

خب ممکنه این روایت رو بگه امام باقر علیه السلام فرمودند ای گروه شیعیان! پس در زمان حضرت هم بوده دیگه! نگفته در عصر غیبت! هیچی نگفته این جا! می‌گه این روایات بله مطلق هست، اما این حالت بحرانی‌ای که مطرح می‌کنند که صبح به شریعت ماست، هنگام شب بیرون می‌ره، شب به شریعت ماست، صبح که میاد بیرون دینش رو از دست می‌ده، می‌گه روایت‌های دیگه‌ای هست بعد از اون، که با قرائنی که در ارتباط با اون روایت‌هاست، نشون می‌ده این روایت هم چنین معنایی رو می‌شه براش در نظر گرفت!